

PŘÍBĚH

JARNÍ POHÁDKA

Bylo nebylo, dávno tomu. To ještě vládla pevnou rukou Zimní Královna a celý kraj přikrývala veliká sněhová peřina. Uprostřed lesa pod sněhovou přikrývkou zatím odpočívala malá Fialka. Čekala totiž na Sluníčko, až ji probudí a ona na kraji lesa rozkvetne spolu se svými kamarádkami, jinými polními květinami. Jen jedno ji trápilo. Nevěděla, jestli ji sluníčko splní její přání. Chtěla sukýnku modrou, jako nebe nad hlavou a pěkně rozvlněnou, aby se při tanci dobře točila. Se zelenými lístky by byla sukýnka pěkně nazdobená.

A tak zatím co Fialka ještě pěkně spala, začalo Sluníčko pěkně hrát a chtělo Zimní Královnu zahnat do severních krajin, kde panovala celý rok. Přálo si, aby se pomalu probouzela jarní víle Vesna a svým veselým šatem probudila všechny květiny na louce. I tu nedočkavou Fialku. A jak tak to Sluníčko přemýšlelo, začalo víc hrát a hrálo a hrálo, až nakonec Zimní Královnu zahnal do jejího království a rozpustilo všechen sníh, který krajinu přikrýval. Sluneční paprsek se dostal i do postýlky, ve které Fialka spala, a lehce ji polechtal, aby se probudila. Fialka napřed vykukla jen svými zelenými lístky. Chtěla se totiž podívat, jestli Sluníčko nezapomnělo na svůj slib

pohádka

s modrou sukýnkou. Už se nemohla dočkat a vystrčila i hlavičku a zavolala na Sluníčko: „Tak co, Sluníčko, nezapomnělo jsi na mě? Já bych tak ráda modrou sukýnku.“

A Sluníčko se usmálo a kývlo na Fialku: „Jen se neboj a pojď na louku. Budeš mít modrou sukýnku, jak sis přála. Jen abys Fialkou zůstala.“

Fialka se usmála, probudila i své kamarádky a vyběhly na louku. Sluníčko vzalo modrý mráček avšech-nu modrou barvu na Fialku a její kamarádky z mráčku na ně vylilo. Jen chyba byla v tom, že Fialka běhala po louce a modrá barva se na všech sukýnkách nezachytila. A tak měly některé modrou sukýnku, některé bledě modrou a některé dokonce zůstaly bílé. Nevěříte?

Tak až půjdete na jaře na louku a uvidíte rozkvetlé fialky, přesvědčte se, že jejich sukýnky nejsou stejně modré. Také některé voní víc a některé méně. Jsou ale všechny krásné a připomínají nám, že Jaro už přišlo a Zimní královna odjela do svých krajin. A všem fialkám se od té doby říká violka vonná.

WEB: www.volny.cz/sihasapa
vyšlo: 6. 4. 2016

Ilustrace: Testérka fotky: Canon S120
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

267

SIHÁČEK

březen 2016

CO SE STALO

Jak to zvládáme

23. 3. — bylo příjemné jarní počasí. Teploty lehce nad dvanáct stupňů, jemný větřík, schůzku jsme tak začali venku

Už při příchodu si každý mohl všimnout podivné stavby u střešnice. Vzhled poněkud průmyslový mohl mýlit, ale bylo to jen jednou osobou stavěné hřiště. Zahráli jsme na něm »chaos«. Hra u které se smaží družstva naházel co nejvíce balónků na polovinu soupeře, přes bariéru nataženou jako síť. Zdá se to fyzicky nenáročné, ale dvě minuty jsou víc než dost...

Stále ještě venku jsme pak, rozdělení do dvojic zkusili současně přihrávky tenisáky — kolikrát si vymění míčky, aniž by spadli na zem.

No a protože na přelomu týdne na nás čekají velikonoční svátky, přesunuli jsme se do klubovny, abychom si je připomněli nějakým výrobkem — tvořili jsme jarní kuřátka. Docela nám to šlo, ale i tak jsme, po delší době, poněkud přetáhli, rodičům omlouváme...

30. 3. — jsem se těšil, jak si užijeme to jarní slunce, před schůzkou se však začala obloha zatahovat, začaly padat kapky občas i hustěji a tak jsme nakonec strávili schůzku v klubovně. I tak bylo docela teplo...

Opět jsme přivítali novou tvář — Verču. Měli jsme připravenou na ven pěknou »vaječnou« štafetu a tak jsme ji upravili na prostředí klubovny. Překážkovou dráhu jsme zdolávali rozdělení na dva týmy štafetovým způsobem. Nejdříve samostatně, potom s předáváním.

Protože nás bylo tentokrát docela dost, zahráli jsme si hru, kterou jsme nehráli, ani nepamatuji... Dvě řady proti sobě, balónek a snaha udržet ho ve vzduchu.

Jako poslední jsme se pustili, teď už u stolu, do »hry s mincí«. Raz - dva - tři - TEĎ plác... no a pod kterou rukou mince skončila?

Nakonec jsme si připomněli akce následujících týdnů, kdo minule nedostal Siháček si ho odnesl a rozešli jsme se k domovům.

půlčik

jarní sraz

Letošní první setkání dětí, vedoucích a spolupracovníků z dětského oddílu a táborů jsme zorganizovali opět v postupně ubývajících Hodoňovicích u Bašky. Jak to zatím vypadá, ještě jednou se tu budeme moci vrátit...

terénní člověče — motor

TIC-TAC-TOE — vodiče

boj o barvy

svíčkový fotbal - termistor

trojnožky — generátor

oblečení do řady — nejdelší spoje

sirény — reproduktor

Hodoňovice u Bašky

1. - 3. 4. 2016

PÁTEK

K ubytovně jsme i tentokrát dorazili cestou kolem koní...

Po ubytování jsme, v tělocvičně, procvičili řazení podle velikosti, počtu sourozenců, váhy a věku. Tak jsme se rozdělili na čtyři týmy a potom jsme bojovali o barvy.

Vydali jsme se ještě ven a sehráli tam první hodnocenou soutěž — svíčkový fotbal. No a pak už byl čas na hygienu a spánek.

šilený vynálezce po našem úniku

SOBOTA

Budíček byl v sedm a za deset minut následovala rozcvička. Tentokrát ji vedl Nik a bylo to roztahování, běhání i klasické cviky.

Ke snídani bylo kakao a to bylo tak silné, že si mnozí ani nepochutnali, zato jsme ho pili až do neděle.

Bylo krásně a tak jsme se vydali ven, kde jsme se seznámili s podstatou tématu ELEKTŘINA. Jsme elektrony, budeme putovat přes různé součástky k cílce a tu pak přetížíme tak, že se roztrhne a my budeme volní. Postupně jsme tak sehráli terénní člověče (motor), boj o trojnožky (generátor), po obědě pak tic-tac-toe (vodič), mravence v medu (kondenzátor) a večer jsme opékali párky. Před spaním si zájemci ještě zahráli deskovky v jídelně.

NEDĚLE

Rozcvičku měl tentokrát na starosti Mates a byla to rozcvička klasická zakončená opravdu dlouhým dostihem. Po snídani jsme se opět vydali ven, kde jsme nejprve zahráli sirény (reproduktor) a potom turnaj v lakrosu.

Brzy už nadešel čas oběda a po krátkém odpoledním klidu jsme se pustili do závěru celého víkendu. Prošli jsme podél dlouhého vodiče a na konci jsme se nashromáždili poblíž vynálezce, a když se pokusil o zapojení svého obvodu, pěkně to prásklo a my byli volní.

Pak už na nás čekalo balení a úklid. Docela nám to šlo. Pak nás opouštěli ti, kteří cestovali auty a nakonec jsme se vydali na nádraží. Nebudu popisovat rychlý přesun, ani zpestření díky náhradní dopravě do Vítkovic. Nakonec vše dobře dopadlo...

společná fotografie, tentokrát zalití sluncem